

kvitterede for ved at klappe sin Datter paa Kinden og sige, at hun saamænd var ganske flink.

Den unge Pige lod, som var hun ret ligegyldig for den tildelte Anerkendelse. Det var end ikke frit for, at hun surmulede lidt, da Moderen kærtegnede hende. Per tænkte ved sig selv, at hun vistnok var meget forkælet. Men unægtelig var hun nydelig. Han fandt hende endda nok saa indtagende idag som forleden Aften, da han saa hende i Kærsholms skumringsfyldte Park. Hun tog sig ligesom mere virkelig ud, saadan som hun stod der i hvidt Smækkeforklæde bag Maskinen og skænkede i Kopperne. Ligheden med Fransisca kunde han forresten ikke længer faa Øje paa.

Af Hensyn til Pers Nærværelse søgte Hofjægmesterinden at skifte Emne og begyndte at tale om København. Men Per var ikke meget underholdende, og Præstefruen førte hurtigt — og ligesom lidt demonstrativt — Samtalen tilbage til hjemlige Omraader. Hun var en høj og slank Dame med noget vist fornemt over sig. Det var ikke vanskeligt at se, at det var fra hende, Datteren havde arvet sine ydre Fortrin. Overfor Per viste hun sig i Modsætning til sin Mand meget tilbageholdende. Uden ligefrem at være uhøflig havde hun endnu ikke en eneste Gang henvendt Ordet til ham, og det var just for at bøde herpaa,